

læge, Distriktsdyrlæge, Sygehus, Apotek, en Del handlende og Haandværkere. Naar Beboerne af Farsø skulle have Forsendelser fra Hornum Station, skulle disse først gaa med Posten til Hornumbro Mølle, og derfra gaar saa en kørende Landpost til Farsø. At det er en stor Gæne for Beboerne af Farsø at faa deres Postfager besørgede paa den Maade, kan enhver tænke sig. Skal man have et privat Bud med — thi Posten er halvt privat og halvt kongelig — skal man altsaa betale to Poster, og man har ingen direkte Forbindelse med Hornum Station. Der har været indgivet et Andragende om at faa dette Forhold forandret, men det har hidtil ikke frugtet noget. Nu er det ganske vist efter min Mening en Befolkning, der er vant til at tie og taale, men jeg tør dog nok sige, at der er stor Uro blandt Befolkningen, og man kan ikke begribe, at saadanne Forhold kunne blive ved at bestaa. Vel siges det, at det Forhold, der nu finder Sted, navnlig med Hensyn til Postekspeditionen i Vester Hornum, skal grunde sig paa, at Postvæsenet en Gang har sanktioneret, at Postekspedienten har forpagtet sin Svigerfaders Ejendom, Hornumbro Mølle. Nu er det ikke, fordi Befolkningen har det mindste personligt imod Manden, ikke det allerfjernelste; det vil jeg værge mig mod her, at man maatte kunde tro, at det var af personlige Grunde, jeg fremdrog dette Spørgsmaal, ingenlunde. Men jeg synes, at selv om Postvæsenet i sin Tid har sanktioneret dette Forhold, og selv om der skulde være et Aars Tid tilbage af Forpagtningstiden, kunde man lade ham beholde Vønnen og alligevel nedlægge Postekspeditionen, hvad det meget vel kunde gøres, eller flytte den til Farsø, som har ganske særlige Krav paa at faa en Postekspedition. Det vilde ikke blive en meget stor Udgift, selv om man gav Postekspedienten Bartpenge, lod ham beholde sin Løn et Aar. Man kunde faa Stationsforstanderen ved Hornum Station til at overtage Forretningerne for en lille Sum; saa vidt mig bekendt, giver man ikke mere end 5—600 Kr. for slikt; det var ikke nogen stor Sum at afse, skulde man synes. Jeg vil haabe, at dette Forhold snart maa blive forandret, det synes at være en saa simpel og ligefrem Fordring. Det synes ogsaa at være noget saa ubegribeligt, at man opretholder en

Postekspedition ved en saa ubetydelig Landsby som Vester Hornum, og at den saa ikke en Gang lægges i selve Byen, men et godt Stykke derfra, ved Hornumbro Mølle. Det er blot disse Spørgsmaal angaaende vore Post- og Jærnbaneforhold ved Hornum Station jeg gerne vilde høre den ærede Minister udtale sig om, om vi dog ikke kunde haabe i en nær Fremtid at faa dem forandrede til det bedre.

S. Madsen: Man har her fra Rigsdagen adskillige Gange anerkendt Mænd, der have gjort sig fortjente af Samfundet, efter at de ere gaaede bort, ved at yde deres Enter en Understøttelse i Form af en Pension eller paa lignende Maade. Det er en saadan Sag, jeg har tænkt at fremdrage her, idet jeg tænker paa Fisteren Lars Kruses Enke af Skagen. Jeg tør antage, at Navnet Lars Kruse er kendt over hele Landet, saaledes, at hver Mand i Landet er godt bekendt med, hvad den Mand har været i det Hverv, han saa trolig har røgtet. Han har, som bekendt, været Formand for Redningsmandskabet paa Skagen i en lang Aarrække, og stor er den Daad, som denne Mand har udført. Hans Virksomhed med at bjerge Mennekkeliv er bekendt langt ud over dette Lands Grænser, han har aldrig flyet nogen Opoffrelse og aldrig taget i Betænkning at sætte sit Liv i Bøve, naar han saa, at der var Mennekkeliv i Fare. Naar han saaledes har frelst Mennekkeliv og faaet de stibbrudne i Vand, har han ofte bragt dem til sit Hjem, mange Gange mere døde end levende, og der har hans Hustru været hans trofaste Støtte og har plejet de syge med en saadan Omhu, som om det var hendes egne Børn. Naar nu det er bekendt, at hans Enke, efter at hendes Mand i saa mange Aar saa trolig har røgtet dette Hverv, og efter at han dog tilsidst er bukket under for det Element, som han saa mange Gange mandelig og modig har overvundet, hensidder i smaa Kaar, synes jeg, at det kunde være rart, om Rigsdagen kunde vise hende en saadan Anerkendelse, at der bevilgedes et lille Beløb til hendes Underhold, saa at hun kunde se Fremtiden i Møde uden Sorg for Udkommet. Det er ikke Folk, der have stillet store Krav til Livet, og naar der tænkes paa her at yde en Understøttelse, mener jeg ikke, at der